

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת שְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ט - חלק כ"ד

קונטרס 564

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

צי"ום קושטא תנ"ט

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

צילום דפוס ראשון מנטובה ש"ח

- ספרים על "גודל מעלת לימוד הזוהר הקדוש" בהמשכים -

בא וראה, אין רשות לבני העולם לומר דברים נסתרים ולפרשם, פרט למנוחה הקדושה רבי שמעון, שהרי הקדוש ברוך הוא הסכים על ידו. ומשום שדורו רשום למעלה ולמטה, ועל זה דברים נאמרים בגלוי על ידו, ולא יהיה דור כדור שהוא שרוי בתוכו, עד שיבא מלך המשיח.

אבר' בא וראה, כתוב (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו. (בכל הוא בעין רגמה שלמעלה. בא ראה) סוד הנדבך - שלשה עולמות יש לקדוש-ברוך-הוא שהוא נסתר בתוכם. עולם ראשון, אותו עליון נסתר הכל, שלא מסתכל בו ולא נודע בו, פרט לו שהוא גנוז בתוכו.

עולם שני, שהוא קשור באותו שלמעלה, וזהו שהקדוש ברוך הוא נודע ממנו, כמו שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, זה השער לה'. וזהו עולם שני.

עולם שלישי, אותו עולם תחתון מהם שנמצא בו פרוד, וזהו עולם שמלאכים עליונים שורים בתוכו, והקדוש ברוך הוא נמצא בו ולא נמצא. נמצא בו בעת. פשוטים להסתכל ולדעת אותו, מסתלק מהם, ולא נראה, עד שכלם שואלים איה מקום כבודו. (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו. וזהו עולם שלא נמצא בו תמיד. כמו זה, (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם. אז יש לו שלשה עולמות. עולם ראשון - העולם הזה שנקרא עולם הפרוד, והאדם נמצא בו ולא נמצא. פשוטים להסתכל בו, מסתלק מהם ולא נראה.

הא חזי, לית רשו לבני עלמא למימר מלין סתימין ולפרשא לון, בר בוצינא קדישא רבי שמעון, דהא קדשא בריך הוא אסתפם על ידו. ובגין דדרא דיליה רשימא הוא לעילא ותתא, ועל דא מלין אתמרו באתגלייא על ידו, ולא יהא דרא כדרא דא דאיהו שארי בגויה, עד דייתי מלפא משיחא.

אבר' תא חזי, פתיב (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו (בכלא הוא בעין דונמא דעילא תא חזי) רזא דמלה, תלת עלמין אית ליה לקודשא בריך הוא, דאיהו גניז בגווייהו. עלמא קדמאה, ההוא עלאה טמירא דכלא, דלא אסתפל ביה, ולא אתידע ביה, בר איהו, דאיהו גניז בגווייה.

עלמא תננינא, דאיהו קשיר בההוא דלעילא, ודא הוא דקודשא בריך הוא אשתמודע מניה, כמה דכתיב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק, זה השער לי. ודא הוא עלמא תננינא.

עלמא תליתאה, ההוא עלמא תתאה מנייהו, דאשתכח ביה פרודא, ודא הוא עלמא דמלאכי עלאי שריין בגווייה, וקודשא בריך הוא אשתכח ביה, ולא אשתכח. אשתכח ביה השתא, פד בעאן לאסתפלא ולמנדע ליה, אסתלק מנייהו, ולא אתחזי, עד דכלהו שאלי איה מקום כבודו. (יחזקאל א) ברוך כבוד ה' ממקומו. והאי הוא עלמא דלא אשתכח ביה תדירא.

בגוונא דא, (בראשית ט) בצלם אלהים עשה את האדם. בדין אית (דף קנ"ט ע"ב) ליה תלת עלמין. עלמא קדמאה: האי עלמא דאקרי עלמא דפירודא, ובר נש אשתכח ביה ולא אשתכח. פד בעאן לאסתפלא ביה, אסתלק מנייהו ולא אתחזי.

אשתכח. פד בעאן לאסתלק מנייהו ולא אתחזי.

עוֹדֶם שְׁנֵי - עוֹלָם שֶׁהוּא קָשׁוּר בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עֲלִיּוֹן, וְזֶה גַן עֵדֶן שֶׁבְּאַרְצָא, שֶׁזֶהוּ קָשׁוּר בְּעוֹלָם עֲלִיּוֹן אַחַר, וּמִזֶּה נִדְעַ וּמִתְחַדֵּעַ עוֹלָם אַחַר.

עוֹדֶם שְׁלִישִׁי - עוֹלָם עֲלִיּוֹן טְמִיר, גְּנוּז וְנִסְתָּר, שְׂאִין מִי שְׂדֵיעַ אוֹתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (ישעיה טד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכֶה לוֹ. וְהַכֵּל כִּדְגָמָה עֲלִיּוֹנָה, (ראשון שאמרת ויבאמת) שֶׁכְּתוּב (בראשית ט) בְּצִלְם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם.

(בא ראה, ודאי)

עַל זֶה כְּתוּב, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו', כְּמוֹ שֶׁפָּרְשֵׁה. וְאֵלּוּ הֵם בְּצִלְם אֱלֹהִים, וְאֵלּוּ יוֹרְשִׁים יַעֲשֶׂה עֲלִיּוֹנָה כְּמוֹ שְׁלוֹ. וְעַל זֶה מְזַכְּרִים בַּתּוֹרָה (דברים יד) לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׁמִימוּ קִרְחָה. שְׁהָרִי לֹא נֶאֱכָד, וְהָרִי מְצוּי בְּעוֹלָמוֹת טוֹבִים עֲלִיּוֹנִים וּמְכַבְּדִים, לְהַיּוֹת שְׁמַחִים כְּשֶׁמִּסְתַּלֵּק (צדיק) מִהָעוֹלָם הַזֶּה.

וְכֹא וְרָאָה, אֲלֵמְלֵא לֹא חָטָא אָדָם, לֹא יִטְעַם טַעַם הַמָּוֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּזִמְנָא שְׂפִיכְנָס לְעוֹלָמוֹת אַחֲרָיִם. אָבֵל מִשׁוּם שֶׁחָטָא, טוֹעַם טַעַם הַמָּוֶת עַד שְׁלֹא יִכְנָס לְאוֹתָם עוֹלָמוֹת, וּמִתְפַּשְׁטֵת הַרוּחַ מִגּוּף זֶה, וּמִשְׁאִירוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהַרוּחַ מִתְרַחֵץ בְּנֶהַר דִּינִיור לְקַבֵּל עֲנִשָּׁה. וְאַחַר כֵּן נִכְנָסֵת לְגַן עֵדֶן שֶׁבְּאַרְצָא, וּמִזְדַּמֵּן לֵהּ כְּלֵי אוֹר אַחַר, כְּפָרְצוּף הַגּוּף שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה מִמֶּשׁ. וּמִתְלַבֶּשֶׁת וְנִתְקַנָּת בּוֹ, וְשֵׁם הוּא מְדוּרָה תְּמִיד. וְנִקְשָׁרֵת בְּרֵאשִׁי חֲדָשִׁים וְשִׁבְתוֹת בְּנִשְׁמָה, וְעוֹלָה וּמִתְעַטֶּרֶת לְמַעְלָה לְמַעְלָה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה טו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וְגו'.

כִּמָּה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ? אֵלֵא סוּד הַדְּבָר, בְּגַלְל הַתְּחַדְּשׁוֹת

עֲלֵמָא תְּנִינָא, עֲלֵמָא דְאִיהוּ קָשִׁיר בְּהַהוּא עֲלֵמָא עֲלָאָה, וְדָא הוּא גַן עֵדֶן דִּי בְּאַרְעָא, דְדָא הוּא קָשִׁיר בְּעֵלְמָא אַחְרָא עֲלָאָה, וּמִהָאִי אַתִּידַע וְאַשְׁתְּמוּדַע עֲלֵמָא אַחְרָא.

עֲלֵמָא תְּלִיתָאָה, עֲלֵמָא עֲלָאָה טְמִירָא, גְּנִיז וְסִתִּים, דְלִית מָאן דִּידַע לֵיהּ, כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה טד) עֵינַי לֹא רָאִיתָ אֱלֹהִים זֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכֶה לוֹ. וְכֹלָא כְּגוּוֹנָא עֲלָאָה, (כְּדִמְאָה דְאִמִּינָא וּבְקִשׁוּמָא) דְכְּתִיב, (בראשית ט) בְּצִלְם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם. (תא חו ודאי).

עַל דָּא כְּתִיב, (דברים יד) בְּנִים אַתֶּם לִי אֱלֹהֵיכֶם וְגו', כְּמָה דְאֻקְמוּהָ. וְאֵלִין אִינוּן בְּצִלְם אֱלֹהִים, וְאֵלִין יִרְתִּין יְרוּתָא עֲלָאָה כְּגוּוֹנָא דְלִיָּהּ. וְעַל דָּא אַזְהַר בְּאוֹרֵייתָא, (דברים יד) לֹא תִתְגַּדְּדוּ וְלֹא תִשְׁמִימוּ קִרְחָה. דְהָא לֹא אַתְאָבִיד, וְהָא שְׂכִיחַ בְּעֵלְמִין טְבִין עֲלֵאִין וְיִקְרִיין, לְהוּוֹן חֲדָן פִּד אִסְתַּלַּק (צדיקא) מִהָאִי עֲלֵמָא.

וְהָא חֲזִי, אֲלֵמְלֵא לֹא חֵב אָדָם, לֹא יִטְעַם טַעַמָא דְמוֹתָא בְּהָאִי עֲלֵמָא, בְּזִמְנָא דְעֵייל לְעֵלְמִין אַחֲרֵינִין. אָבֵל בְּגִין דְחֵב, טַעַם טַעַמָא דְמוֹתָא, עַד לֹא יִיעוּל לְאִינוּן עֲלְמִין, וְאַתְפַּשְׁט רוּחָא מִהָאִי גּוּפָא, וְאַשְׁאַר לֵיהּ בְּהָאִי עֲלֵמָא, וְרוּחָא אִסְתַּחֲיָא בְּנֶהַר דִּינִיור לְקַבֵּל עוֹנָשָׁא. וְלִבְתַּר עֵיילָא לְגַן עֵדֶן דְבְּאַרְעָא, וְאַזְדַּמְנָא לֵיהּ מָאנָא אַחְרָא דְנֶהוּרָא, כְּהָאִי פְרַצוּפָא דְגּוּפָא דְהָאִי עֲלֵמָא מִמֶּשׁ. וְאַתְלַבֶּשׁ וְאַתְתַּקַּן בֵּיהּ. וְתַמָּן הוּא מְדוּרָא דִילֵיהּ תְּדִיר. וְאַתְקַשֵּׁר בְּרִישׁ יְרַחֵי וְשִׁבְתִּי בְּנִשְׁמָתָא. וְסִלִּיק וְאַתְעַטֵּר לְעֵילָא לְעֵילָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה טו) וְהָיָה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ וְגו'.

כִּמָּה מִדֵּי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ אֵמָאִי. אֵלֵא רְזָא דְמִלָּה, בְּגִין חֲדָתוּתֵי דְסִיְהָרָא, דְאַתְעַטֵּרָא (עשרי)

הלכנה שמתעטרת (עטרות) להאיר מהשמש באותו זמן. וכן מדי שבת בשבתו. מדי שבת - זו הלכנה. בשבתו - זה השמש. שהאור בא לה משם. ועל זה הכל דבר אחד. וזה ברור הדבר, פרט לרשעים שכתוב בהם מיתה לכל העולמות, פרת מפל העולמות, ומשמדים מהפל פשלא נכנסים בתשובה. אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן ששאלתי והרחמתי דברים הללו ועמדת עליהם.

אמר רבי שמעון, מפרשה זו למדנו סוד חכמה, ונשמעים ממנה סודות עליונים ונכבדים. בא וראה, הקדוש ברוך הוא משבח בתורה ואומר: לכו בדרכי, השתדלו בעבודתי, והריני מכניסכם לעולמות טובים, לעולמות עליונים. בני אדם שלא יודעים, לא מאמינים ולא מסתכלים, אומר הקדוש ברוך הוא: לכו תרגלו אותו עולם טוב, אותו עולם עליון של פסופים. הם אומרים: איך נוכל לרגל אותו ולדעת כל זה?

מה כתוב? עלו זה בנגב, השתדלו בתורה ותראו שהרי היא עומדת לפניכם, וממנה תדעו אותו. וראיתם את הארץ מה היא וגו'. תראו ממנה אותו עולם, שהרי ירשה של חלק שאני מכניסכם בה. ואת העם הישב עליה - אותם צדיקים שבגן עדן, שעומדים שורות שורות כבוד עליון בדרגות עליונות.

החזק הוא הרפה, בה תראו אם זכו לכל זה פשהתגברו על יצרם ושברוהו, אם לא. או פשהתחזקו בתורה לצסק בה יומם ולילה. או אם הרפו ודיהם ממנה, וזכו לכל זה. המעט הוא אם רב, אם רבים אלו שהשתדלו בעבודתי

לאנהרא מן שמשא בההוא זמנא. וכן מדי שבת בשבתו, מדי שבת דא סיהרא. בשבתו דא שמשא. דנהורא אתיא לה מן תמן. ועל דא כלא חד מלה. ודא הוא ברירא דמלה, פר לתיביא דכתיב בהו מיתה לכלהו עלמין, פרת מפלהו עלמין. ואשתציין מפלא, פד לא עיילי בתשובה. אמר רבי יהודה, ברוך רחמנא, דשאלנא ורווחנא מלין אלין, וקאימנא עלייהו.

אמר רבי שמעון, מפרשתא דא אולפנא רזא דחכמתא, ואשתמעו מנה רזין עלאין ונקירין. תא חזי, קדשא ברוך הוא משבח באורייתא, ואמר אזילו באורחי, אשתדלו בפולחני, והא אנא מעייל לכוין לעלמין טבין, לעלמין עלאין. בני נשא דלא ידעי, לא מהימני, ולא מסתפלי, קדשא ברוך הוא אמר, אזילו אלילו ההוא עלמא טבא, ההוא עלמא עלאה דכסופא. אינון אמרי, איך גיכול לאללא ליה, ולמנדע כל האי.

מה כתיב. עלו זה בנגב, אשתדלו באורייתא, ותחמון דהא היא קיימא קמייכו, ומנה תנדעון ליה. (במדבר יג) וראיתם את הארץ מה היא וגו'. תחמון מנה ההוא עלמא, דהא ירותא דאחסנא, דאנא עייל לכו בה. ואת העם היושב עליה, אינון צדיקייא דבגנתא דעדן, דקיימן שורין שורין ביקרא עלאה, בדרגין עלאין.

החזק הוא הרפה, בה תחמו אי זכו לכל האי כד אתקפו על יצריהון, ותברו ליה, אי לא. או פד אתקפו באורייתא, למלעי בה יממא וליליא. או אי ארפו ודייהו מנה. וזכו לכל האי. המעט הוא אם רב, אי סגי אין אינון

והתחזקו בתורה משום שזכו
לכל זה, אם לא.

ומה הארץ השמנה היא אם רזה.
מהתורה תדעו מה הארץ, מה
אותו עולם, אם מרבה טובה
עלינה ליושביה, או אם ממעיט
ממנו כלום. ה'ש בה עץ אם אין.
ה'ש בה עץ החיים לעולם
ולעולמי עולמים, או שצדור
החיים נמצא בתוכה, אם לא.

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. ויעלו
בנגב, בני אדם נכנסים לתוכה
בנגב, בלב עצל, כמי שמשפּתדל
בחנם, ב'כש, שחושב שאין בה
שכר. רואה שעושר העולם הזה
אבד בגללה, חושב שהוא הכל.
בנגב, כמו שנאמר (בראשית ח) חרבו
המים, ומתרגמים נגיבו.

אחר כך - ויבא עד חברון. עד
שבא להתחבר בה, קורא ושונה
בה. ושם אחימן ששי ותלמי, שם
רואה פלוגים רבים, טמא וטהור,
אסור ומותר, (כשר ופסול) עוֹשֵׂים
וישקרים. אלה אותם דרכי
התורה, דקדוקי התורה. ילידי
הענק, שנוֹלְדוּ מצד הגבורה.

והכרון שבע שנים נבנתה - אלה
אותם שבעים פנים של התורה.
שבעים פנים יש לה, לכל צד
עשר. והכרון, זו התורה, מי
שמשפּתדל בה נקרא חבר. לפני
צען מצרים. שנינו, יש תורה מול
תורה, והינו תורה שבכתב ותורה
שבעל פה. וזה (מלכות) חברון.
מתורה שבכתב יוצאת, כמו
שנאמר (משלי י) אמר לחכמה אחתי
את. וזו נבנתה שבע שנים,
שבגללה זה נקראת בת שבע, לפני
צען מצרים, כמו שנאמר (מלכים א-
ה) ותרב חכמת שלמה מחכמת
כל בני קדם ומכל חכמת מצרים.
ויבאו עד נחל אשכול - אלה
אותם דברי אגדה, דרשה,
שתלויים מצד האמונה. ויכרתו

דאשתדלו בפולחני, ואתקיפו באורייתא, בגין
דזכו לכל האי אי לא.

ומה הארץ השמנה היא אם רזה. (במדבר יג)
מדאורייתא תנדעון מה הארץ. מה
הוא עלמא אי אסגי טיבו עלאה ליתבהא,
או אי אזעיר מנה כלום. ה'ש בה עץ אם אין,
האית בה אילנא דחיי, לעלם ולעלמי עלמין,
או אי צרורא דחיי אשתכח בגווה, אם לא.

(דף ק"ט ע"א).

ויעלו בנגב ויבא עד חברון. (במדבר יג)
ויעלו בנגב,
בני נשא סלקין בגווה בנגב, בלבא
עצלא, פמאן דאשתדל במגנא, בנגיבו,
דחשיב דלית בה אגרא, חמי דהא עותרא דהאי
עלמא אביד בגינה, חשיב דכלא הוא. בנגב:
פמה דאת אמר (בראשית ח) חרבו המים,
ומתרגמין נגיבו.

רבתר ויבא עד חברון, עד דאתי לאתחברא
בה, קארי ושאני בה. (במדבר י"ג) ושם
אחימן ששי ותלמי, תמן חמי פליגן סגי אין,
טמא וטהור, אסור ומותר, (ג'א כשר ופסול) עוֹשֵׂין
ואגריין. אלין אינון ארחי דאורייתא, דקדוקי
אורייתא. ילידי הענק, דאתילידו מסטרא
דגבורה.

והכרון שבע שנים נבנתה, אלין אינון שבעין
אנפין דאורייתא, שבעין פנים אית לה,
לכל סטרא עשרה. והכרון, דא אורייתא, מאן
דאשתדל בה אקרי חבר. לפני צוען מצרים,
תנין אורייתא אית לקבל אורייתא. והינו
תורה שבכתב, ותורה שבעל פה. והאי (מלכות)
חברון. מתורה שבכתב נפקת. פמה דאת אמר
(משלי י) אמור לחכמה אחתי את. והאי נבנתה
שבע שנים, דבגין כך אקרי בת שבע. לפני
צען מצרים, פמה דאת אמר (מלכים א ה) ותרב

חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם ומכל חכמת מצרים.

ויבאו עד נחל אשכול, (במדבר יג) אלין אינון מלי אגדה, דרשה, דתליין מסטרא דמהימנותא. ויכרתו משם זמורה וגו', אולפין מתמן ראשי פרקין, ראשי מלין, אינון דבני מהימנותא, חדאן במלין, ומתברכן מלין בגוייהו, ומסתפלן שרשא חד ועקרא חד, ולא אשתכח בהו פרודא. אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, ולא אולפי אורייתא לשמה, שוין ליה למהימנותא בפרודא, הךא הוא דכתיב וישאוהו במוט בשנים, בפרודא. מהו במוט. כמה דאת אמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך. ומן הרמונים ומן התאנים, כלא שוין להני מילי לסטרא אחרא, לסטרא דמינאי, לסטרא דפרודא.

הךא הוא דכתיב וישבו מתור הארץ. וישבו, תייבין לסטרא בישא, ותייבין מארעה דקשוט. אמרי, מאי אכפת לן. עד יומא לא חמינא טב לעלמא, אעמלנא בה, ביתא ריקם. יתיבנא בקלנא דעמא, ולההוא עלמא מאן יזפי ומאן ייעול לגויה, טב לן דלא אטרחנא כולי האי. (במדבר י"ג) ויספרו לו ויאמרו וגו', הא אעמלנא ולאיןא, בגין למנדע חולקא דההוא עלמא. וגם זבת חלב ודבש היא, טב הוא ההוא עלמא עלאה, כמה דידענא באורייתא, אבל מאן יכיל למזפי ביה.

אפם פי עז העם, (במדבר יג) תקיף הוא, דלא יחשיב כל עלמא כלל, בגין דיהא ליה עותרא סגיא לאשתדלא ביה, מאן הוא דזיפי בה. ודאי אפס פי עז העם היושב בארץ, מאן דבעי למזפי בה, בעי למהוי תקיף בעותרא, כמה דאת אמר (משלי יח) ועשיר

משם זמורה וגו', לומדים משם ראשי פרקים, ראשי דברים, אותם שבני האמונה שמחים בדברים, ומתברכים דברים בתוכם, ומסתפלים שרש אחד ועקר אחד, ולא נמצא בהם פרוד. אותם שלא נמצאים בני אמונה ולא לומדים תורה לשמה, שמים את האמונה בפרוד. זהו שכתוב וישאוהו במוט בשנים, בפרוד. מהו במוט? כמו שנאמר (תהלים קכא) אל יתן למוט רגלך. ומן הרמונים ומן התאנים, הכל שוים לדברים אלה לצד אחר, לצד המינים, לצד הפרוד.

זהו שכתוב וישבו מתור הארץ. וישבו, שבים לצד הרע ושבים מדרך האמת. אמרים, מה אכפת לנו? עד היום לא ראינו טוב לעולם. עמלנו בה, הבית ריק, ישבנו בקלון בעם, ולאותו עולם מי יזכה ומי יכנס לתוכו? טוב לנו שלא טרחנו כל זה. ויספרו לו ויאמרו וגו', הרי עמלנו ועינפנו בשביל לדעת חלק אותו עולם. וגם זבת חלב ודבש היא, טוב הוא אותו עולם עליון, כמו שידענו בתורה, אבל מי יכול לזכות בו?

אפם פי עז העם, תקיף הוא, שלא יחשיב כל העולם כולו, משום שיהיה לו עשר רב להשתדל בו, מי הוא שיזכה בה? ודאי אפס פי עז העם הישב בארץ. מי שרוצה לזכות בה, צריך להיות חזק בעשר, כמו שנאמר (משלי יח) ועשיר יענה עזות. והערים גדלת בצרות, בתים מלאים כל טוב שלא יחסרו מהכל. ועם כל זה, וגם לדרי הענק ראינו שם, צריך גיף תזק, גבור פארי. (שימנא שם

משלי יח) ועשיר

תמיד) משום שהיא מתשבת כחו של אדם להשתדל באותו אסור והתר, טמא וטהור, פשר ופסול. מי יכול לזכות בה?

ועוד, עמלק יושב בארץ הנגב. אם יאמר אדם שאפילו שזיכה לכל זה, עמלק יושב בארץ הנגב, הרי יצר הרע, הקטגור, מקטרג על האדם, שנמצא תמיד בגוף. והחתי והאמרי וגו', כמה מקטרגים נמצאים שם, (כדי) שלא יכול האדם להכנס לאותו עולם כלל, מי זיכה בו ומי יכנס לתוכו? בדברים הללו (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל, משום שהוציאו שם רע עליה, כמו שנגמרו ויציאו דבת הארץ.

אותם בני האמונה מה אומרים? אם חפץ בנו ה' [וגו'] ונתנה לנו. פיון שישתדל אדם ברצון הלב לפני הקדוש ברוך הוא, לא צריך ממנו אלא הלב, וישמרו אותו רשום קדוש, שכתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אבר, אף בה' אל תמרדו. צריך שלא תמרדו בתורה, שהתורה לא צריכה עשר ולא כלי כסף וזהב. ואתם אל תיראו את עם הארץ, שהרי גוף שבור, אם ישתדל בתורה, ימצא רפואה בכל. זהו שכתוב (משלי א) רפאות תהי לשרך ושקוי לעצמותיך. וכתוב (שם ד) ולכל בשרו מרפא. וכל אותם מקטרגים מקריזים ואומרים: פנו מקום לפלוני עבד המלך!

בגלל זה אל תיראו, פי לחמנו הם. הם בעצמם מזמנים מזונות

בשרו מרפא. וכל אינון מקטרגי, אינון מברזאן ואמרי, פנו אתר לפלנייא עבדא דמלכא.

בגין כך אל תיראו, פי לחמנו הם, אינון בגרמייהו מזמנן מזוניי בכל

יענה עזות. והערים גדולות בצורות. בתין מליין כל טובא, דלא יחסרון מפלא. ועם כל דא וגם ילידי הענק ראינו שם, בעי גופא תקיף, גיבור פארי. (דאשתכח פמן תדייא) בגין דהיא מתשת חיליה דבר נש לאשתדלא בההוא איסור והתר, טמא וטהור, פשר ופסול. מאן ייכול לזפאה בה.

ועוד, עמלק יושב בארץ הנגב. (במדבר יג) אי יימא בר נש, דאפילו בכל דא זיפי. עמלק יושב בארץ הנגב, הא יצרא בישא, קטיגורא, מקטרגא דבר נש, דישתכח תדיר בגופא. והחתי והאמורי וגו', כמה מקטרגי משתכחי תמן. (בגין) דלא יכיל בר נש למיעל בההוא עלמא כלל, מאן זיפי ליה, ומאן ייעול בגויה, במלין אלין, (במדבר לב) ויניאו את לב בני ישראל. בגין דאפיקו שום ביש עלה, כמה דאת אמר ויציאו את דבת הארץ.

אינון בני מהימנותא מאי קא אמרי, אם חפץ בנו יי ונתנה לנו. פיון דישתדל בר נש ברעותא דלכא לגבי קדשא בריך הוא, לא בעי מנן אלא לכא, ויסתמרון ההוא רשימא קדישא, דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אבר, (דף ק"ט ע"ב) (במדבר י"ד) אף בני אל תמרדו, בעי דלא ימרדון באורייתא, דאורייתא לא בעי עותרא, ולא מאני דכספא ודזהבא. ואתם אל תיראו את עם הארץ, דהא גופא תבירא, אי ישתדל באורייתא, ישפח אסוותא בכלא. הדא הוא דכתיב, (משלי א) רפאות תהי

לשרך ושקוי לעצמותיך. וכתוב (משלי ד) ולכל בשרו מרפא. וכל אינון מקטרגי, אינון מברזאן ואמרי, פנו אתר לפלנייא עבדא דמלכא.

בגין כך אל תיראו, פי לחמנו הם, אינון בגרמייהו מזמנן מזוניי בכל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירְהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידְהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקְהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

והמשכילים יזדהו

כזה

הרקיע

ומצדדיקי הרבים
כמוכבים לעולם ועד

(דניאל יב)

 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר	 איצרות הוזהר
כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף	כרדף
כח הוזהר חלק א' 1-34 אור הוזהר מחדש אילול תשע' עד תשנ"א	תקיני הוזהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה שער החדש התקנים	תקיני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה שער התקנים החדש	תקיני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה שער התקנים	אדרא רבא וזוטא חלק ב' עם חידושי שלא נראה כמשים הוא	אדרא רבא וזוטא חלק א' נוספו עליו חלק השנה תולדות הרבי"ה תולדות הרבי"ה חלק שני חלק שני	הררי הוזהר ח' ספרים חלק על כל דף נוספת הרבי"ה חלק שני חלק שני	אורות הוזהר י"ב ספרים חלק השנה חלק השנה חלק השנה	מאורות הוזהר ט"ו ספרים חלק השנה חלק השנה חלק השנה	אור הוזהר המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והוזהר ערבה של שעה
30' 1000	412' 1000	412' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000	444' 1000
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1
 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה	 חלק השנה